Раз Кіт і Лис пішли собі в дорогу
А у дорозі, бач, балакається много
Пустого й чемного. "От, — каже Кіт, —
Лукавий нині, брате, світ!..
Куди ні рушишся — усе тривога!
Там пси, там пугачі, там дідьчі сови,
Що годі вийти й за поріг,
Аби тебе хто-небудь не перебіг.
Я лиш гадаю: от, наприклад, ми
Ще й в літі, не серед зими,
Мандруємо собі здорові, —
А може ж знати хто, чи там з діброви
На нас вже не летить півкопи псів?"

"Нехай летить, коби лиш я здорів! —
Сміється Лис. — У моїй се голівці
Є тільки фіглів, тільки штук,
Що я не боюся ні псисків, та ні ловців,
Та ні стрільця поганих рук!
А ти, небоже Коте?" — "Я одним
Однісіньку лиш штучку знаю,
Але зате у ню так уповаю,
Неначе в мене вна — і єм, і переєм".

"Ха-ха, ха-ха! — зареготався Лис. —
Одну лиш штучку, коцуре-небоже!?
Що ся одна тобі поможе!..
Від мене, небораче, вчись
Усіх тих штук, що ними світ дурить!
Але з однов... се Химині лиш кури!.."

Але ще сего Лис не доповів,
Як з лісу вибігає лая псів!

Кіт драла зараз дав на дуба,
А з Лиса вже й здоймають шубу.

Не штука, хлопче, сто штук знати!
А штука є: з одної користати.